

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio XXII. Utrùm in electione divina aliquis fuerit ordo inter
prædestinatos ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

statu non esse actum bonum bonitate, quæ terminat actum complacentiæ, sed quæ terminet actum propositi, sive amoris directivi, & ita terminat dilectionem, quæ etiam est tantum directiva, & quam Deus in re habet, & ostendit per illam electionem ad gloriam, ad quam illum elegit: sicut quando Abraham promissit futuram ex eo generationem Christi, eo ipso ostendit erga illum amorem actu, & præsentem, licet ordinativum tantum, quia adhuc ei non præstabat tale bonum.

455. Inferes: Ergo si prædestinatus etiam pro tempore, in quo non est justus, diligitur per hunc actum dilectionis, etiam pro eo tempore plus diligitur simpliciter, & absolute; siquidem cum illa dilectio in se sit simpliciter major, pro omni tempore, pro quo denotatur hominem dilectum, etiam illum denominat magis dilectum. Respondeo cum *D. Thom. & P. Soar. cit. num. 3.* amorem Dei esse causam bonitatis rei amate, idedque pro quocumque tempore Deum diligere personam illam, cui pro eo tempore majus bonum confert: cum autem prædestinatus pro tempore, quo non est justus non recipiat illud majus bonum, quod recipit præcitus tempore, quo est justus, ided pro eo tempore Deus simpliciter plus hunc, quam illum amat.

456. Objicies 2. Dilectio divina semper ponit in creatura aliquid boni; in hoc enim distinguitur à dilectione creata; sed illud decretum glorificandi nihil ponit in prædestinato; nam licet hic postea assequatur gloriam, illam assequitur personam voluntatem executivam, quæ potius est actus justitiæ, quam dilectionis; ergo tale decretum non est dilectio. Respondeo ad majorem ita quidem ponere, aut mediatè, aut immediatè: illud autem decretum sic ponit ipsam gloriam, saltem mediatè, quatenus imperat actum exequentem, (si ab illo distinguitur,) qui illam ponit immediatè. Dixi si ab illo distinguitur, quia si non distinguitur, sed immediatè applicat Omnipotentiam, tunc immediatè ponet ex parte voluntatis ipsam gloriam sine eo secundo actu. Neque obstat quod ipsa gloria in executione dicatur actus justitiæ; talis enim non dicitur pro ut primò intenditur, & prout incipit à prima vocatione gratis grata, quod sit ex dilectione.

457. Dico 2. Decretum illud intendens gloriam prædestinato est etiam rigorosa ejus electio. Ita *P. Soar. P. Herice, P. Ruiz, P. Tanner. d. 3. quæst. 2. dub. 3. num. 5. P. Arriaga hic d. 34. sect. 1. num. 1.* & alii. Probatur, quia ille actus est electio rigorosa, qui aut unum è pluribus præfert, relictis aliis: aut unum eligit propter aliud; sed ita se habet supra dictum decretum respectu prædestinatorum; ergo &c. Probatur minor quoad primam partem, quia Deus ex infinitis, quos poterat eligere ad gloriam, hos tantum elegit, aliis relictis, illosque cæteris prætulit; ergo &c. Probatur quoad secundam partem, quia licet Deus velit gloriam prædestinatis ut eorum finem, hoc non tollit quominus illam etiam velit ut medium ad sua Attributa ostendenda, Bonitatem communicandam, & propriam gloriam accidentalem acquirendam; ergo propter hæc omnia fuit etiam intentæ; consequenterque in utroque sensu est propria, & rigorosa electio.

458. Dico 3. Hujusmodi dilectio, & electio sunt unus & idem actus, solumque distinguuntur per diversa connotata. Ita *P. Soar. cit. n. 7. P. Herice. d. 22. tract. 3. n. 44. P. Tanner. cit. n. 6. P. Arriaga cit. n. 1. P. Compton. hic d. 39. sect. 2. n. 8.* & alii. Proba-

tur, quia tale decretum in se habet & velle bonum prædestinatis, & illud ita eis velle, ut omittat alios, quibus etiam Deus poterat velle tale bonum, & quibus ipsos prædestinatos præfert; sed prout eis vult bonum, est dilectio; & prout illos in bono aliis præfert est electio; ergo &c. Confirmatur, quia propositis Petro, & Juda Intellectui Divino secundum sua bona naturalia, Voluntas Divina mota est eligere D. Petrum, non autem Judam; ergo talis actus fuit simul & dilectio D. Petri, quatenus ei voluit gloriam, & etiam electio illius, quatenus illum Judæ præposuit; ergo idem dicendum de aliis prædestinatis, quorum modus eligendi fuit similis.

Argues 1. Electio, & dilectio in humanis distinguuntur, ut supponit commune axioma: *Præius eligas, quam diligas*; ergo etiam sic distinguuntur in Divinis. Respondeo negando antecedens: axioma enim illud solum intelligitur de speciali, & majori dilectione, quæ dicitur amicitia, & supponit prius aliam minorem dilectionem, quæ ab electione non distinguitur: sic quando quis eligit aliquem, ut illum habeat amicam familiarem, per ipsammet electionem incipit eum diligere, licet dilectionem illam ad aliam majorem, & familiarem amicitiam ordinet.

Argues 2. Electio dependet à dilectione; siquidem prædestinatus ided à Deo eligitur, quia diligitur; sed quando unum supponit aliud, ab eo distinguitur; ergo sic distinguitur electio à dilectione. Respondeo electionem, quando fit in bonum, duos includere gradus, alterum veluti genericum, qui est dilectio, & alterum veluti specificum, qui est talis dilectio, id est unius præ aliis, & hic supponit illum, estque illo posterior; siquidem non esset talis dilectio, id est unius præ aliis, nisi prius esset dilectio; cum tamen id habeat unus, & idem actus secundum diversa tantum connotata, prout scilicet connotat, aut non connotat negationem similis volitionis respectu alterius, bene sequitur non dari ibi duas virtualitates distinctas, & separatas, quæ efficiant quoad nos duos actus virtualiter distinctos.

SECTIO XXII.

Utrum in electione divina aliquis fuerit ordo inter prædestinatos?

DVERTES primò hujusmodi questionem solum habere locum in nostra sententia ponente electionem ad gloriam ante prævisa merita in esse absoluto; nam in contraria dicendum est dari hujusmodi ordinem inter prædestinatos. Patet, quia multorum merita pendent ab auxiliis imperatis ab aliis, qui jam Deo fruantur, sicque supponunt prævisam eorum beatitudinem, quæ cum non acquiratur sine meritis, etiam supponunt eorum merita in esse absoluto; consequenterque eorum prædestinationem ad gloriam. Secundò hujusmodi difficultatem procedere de omnibus prædestinatis, comprehendereque Christum Dominum, Beatissimam Virginem, Angelos, & homines, de quibus omnibus incipiendo à Christo Domino, de quo variè loquuntur Doctores, dicendum est: sit igitur:

Difficultas 1. Utrum Verbum Divinum, aut Filius naturalis Dei possit absolute, & sine addito dici prædestinatus? Suppono primò de Fide esse,

unionem substantialem duarum naturarum in supposito divino fuisse ab æterno prædestinatam. Patet primò ex illo 1. Cor. 2. 7. ibi: *Loquimur Dei Sapientiam in Mystero, quæ abscondita est, quam prædestinavit Deus ante secula in gloriam nostram.* Secundò, quia Prædestinatio divina versatur præcipuè circa opera gratiæ, & gloriæ; sed huiusmodi unio fuit maximum opus gratiæ, & gloriæ; ergo illam voluit Deus ab æterno, ut fieret in tempore. Hinc sequitur, complexum illud, *Filium Dei fieri hominem, & hominem esse Filium Dei*, fuisse etiam simpliciter & absolute prædestinatum, seu ab æterno prædestinitum à Deo, quia sic etiam fuit postea factum in tempore.

Suppono secundò, Verbum Divinum, seu Filium Dei naturalem non posse simpliciter & absolute dici prædestinatum ad esse Filii Dei naturalis, sive ut sit Filius Dei naturalis. Ita P. Soar. de Incarn. d. 50. sect. 2. P. Perez. de Incarnat. d. 40. sect. 7. n. 3. & alii. Patet, quia prædestinatio ex parte voluntatis est actus liber communis toti Trinitati, & habens pro objecto, sive termino rem extrinsecam, sive ab extrinseco provenientem ei, qui prædestinatur; siquidem nemo dicitur prædestinari ad id, quod est sibi essentiale, & habet ab intrinseco; sic enim homo non dicitur prædestinari ad esse hominis; sed Verbum, & Filius Dei sibi habet essentiale & intrinsecum esse Filium naturalem Dei, quod à Patre accipit per æternam generationem; ergo non potest dici prædestinatus ad esse Filii Dei naturalis. Hinc sequitur ob eandem rationem non posse dici prædestinatum ad Beatitudinem Increatam, utpotè quæ ei est etiam essentialis, & intrinseca. His suppositis.

Conclusio sit: Verbum, seu Filius naturalis Dei non potest simpliciter, & absolute sine aliquo addito dici prædestinatus. Ita D. Bonavent. in 3. dist. 7. Richard. Durand. Paludan. quos citat & sequitur P. Soar. de Incarnat. d. 50. sect. 1. dicens esse Theologorum communem. Probatur primò, quia verbum hoc *Prædestinari absolute* prolaturum in cōmuni acceptione idem significat, atque destinari ex dono Dei ad aliquod esse simpliciter, aut ad beatitudinem in tempore habendam; sed non ita destinatus est Filius Dei, ut patet ex dictis; ergo non potest dici simpliciter, & absolute prædestinatus. Secundò, quia ex tali locutione absolute, & sine addito prolata posset aliquis existimare Filium Dei secundum propriam naturam fuisse ut creaturam prædestinatum; sed hoc sapit hæresim Arianam; ergo abstinendum est à tali locutione sic absolute prolata. Confirmatur, quia ob eandem rationem abstinendum est ab hac absolute, & sine addito prolata: Verbum incepit. Dixi sine addito, nam cum addito sive ex parte subjecti sic: *Verbum quia homo*; sive ex parte prædicati sic: *Verbum prædestinatum est ad esse hominis*; seu ut fieret caro: bene poterit sustineri, ut patet ex alibi dictis, & patebit ex dicendis.

Oppositum tenent P. Vasq. d. 92. de Incarnat. cap. 2. num. 6. P. Hurt. de Incarn. d. 8. diff. 5. n. 144 & alii. Pro quibus: Argues 1. Absolute, & sine addito dici potest: *Christus est prædestinatus*; ergo etiam: *Verbum est prædestinatum*. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia ex eodem P. Vasq. ut aliquis dicatur absolute prædestinatus, sufficit quod ab æterno ordinetur à Deo ad habendum esse in tempore, etiamsi non ordinetur ad gratiam, aut ad gloriam; cum autem sic fuisset ordinatum compositum illud *Christus*, & non ita *Verbum*, ut est de fide, idè absolute potest illud, non tamen hoc, sicut neque Filius

Tom. 1.

Dei dici prædestinatus. Hæc interim, infra enim latius.

Argues 2. Quidquid dicitur de hoc homine Christus, dicitur etiam de Verbo, & de Filio Dei per communicationem idiomatum; sed de hoc homine absolute, & sine addito, dicitur fuisse prædestinatum; ergo etiam sic dicitur de Verbo, & de Filio Dei; siquidem bene valet argumentum: *Hic homo est prædestinatus: hic homo est Filius Dei; ergo Filius Dei est prædestinatus*. Respondeo maiorem esse veram, nisi detur specialis repugnantia; aliter verò si detur, ut datur in præsentia.

Patet in prædicatis *creatura, incepit*, quæ absolute dicuntur de hoc homine; & tamen non possunt dici de Verbo, neque de Filio Dei absolute, sed cum addito, nempe *quia homo*, aut *per communicationem idiomatum*, ob periculum incidendi in Arianismum: cum autem idem periculum, & repugnantia detur in prædicato *prædestinatus*, absolute prolato; tum quia etiam significat durationem temporaneam: tum etiam, quia, ut diximus, ex communi acceptione significat destinationem ad esse, aut beatitudinē secundum propriam naturam, idè sine simili periculo nō potest proferri de Verbo, aut de Filio Dei absolute, sed cum addito, nempe *quia homo*, aut *per communicationem idiomatum*, in quo sensu bene infert argumentum. Nisi velis dicere, consequentiam nihil valere, cum mutetur suppositio; siquidem in maiori, & minori sumitur subjectum in suppositione materiali, nempe, *subjectum quod est hic homo est prædestinatum*; in consequentia autem sumitur in suppositione formali, sicque est falsa. Patet in hoc Syllogismo: *Hic homo est Deus: Verbum factum est hic homo: ergo Verbum factum est Deus*: In qua conclusione supponitur pro formali, id est pro natura, de qua falso asseritur factam fuisse; aliter inciperet in tempore.

Argues 3. Eadem repugnantia quæ datur in hoc prædicato *prædestinatus*, datur etiam in his, *mortuus, & passus*; sicut enim est impossibile, quod Verbum fiat secundum propriam naturam; ita etiam quod moriatur, & patiatur; & sicut potest secundum naturam aliam pati, & mori; ita etiam fieri; sed absolute, & sine addito affirmatur de Verbo fuisse mortuum, & passum; ergo etiam sic affirmabitur fuisse prædestinatum. Respondeo negando maiorem: nam verborum sensus desumendus est à communi usu, & acceptione; ex his autem est quod prædicata *mortuus, & passus*, conveniant Verbo ratione idiomatum, non verò immediate, & in se; idè quæ licet absolute proferantur, sic intelliguntur: at prædicatum *prædestinatus* è contra, ut patet ex dictis, idè quæ non potest de illo absolute proferri.

Difficultas 2. Utrum Verbum, seu Filius Dei possit dici prædestinatus ab æterno, ut fieret homo in tempore? Affirmativam sententiam tenent cum D. Thom. Ales. & Scot. P. Soar. de Incarnat. d. 50. sect. 1. & P. Gaspar. Hurt. de Incarn. d. 18. diff. num. 10. & alii. Negativam tamen sententiam tenent Durand. Lorca, P. Becan. & alii. Antequam, quid sentiamus, apponamus: Præmittendum est cum P. Vasq. de Incarnat. d. 92. cap. 3. n. 15. P. Petr. Hurt. de Incarn. d. 84. §. 9. & aliis, prædestinationem hic dupliciter sumi posse: Primò latè, seu minùs propriè pro simplici providentia, seu prædefinitione divina alicujus rei in ordine ad aliquid aliud accipiendum, sive sit ex gratia, sive sine illa; Secundò pressè, seu magis propriè pro ipsa prædestini-

Gg

prædestini-

prædefinitione in ordine ad aliud ex dono, & gratia tantum Dei accipiendum. Hoc posito.

470. Assertio 1. Verbum, seu Filius Dei potest dici lato modo prædestinatus ab æterno, ut in tempore fieret homo, seu caro. Ita *P. Vafq. P. Hurt cit. & P. Perez de Incarnat. d. 40. sect. 7. n. 6. & alii.* Probatur, quia Filius Dei verè dicitur factus homo in tempore ex æterno Dei decreto; ergo etiam verè dicitur prædestinatus: tum quia prædestinatio non distinguitur ab illo decreto: tum etiam, quia ad prædestinationem latè sumptam, qualis est hæc, non requiritur, quod sit ex dono, & gratia Dei; siquidem Concil. Valent. cap. 3. reprobationem malorum vocat prædestinationem ad poenam; cum tamen illam non sint accepturi ex dono, & gratia Dei: Et ita similiter loquuntur D. August. D. Fulgent. & alii Patres fumentes prædestinationem pro sola providentia absoluta. Confirmatur, quia in hoc loquendi modo vitatur inconveniens, de quo supra; siquidem non significatur, Verbum fuisse prædestinatum simpliciter ad esse, aut beatitudinem secundum propriam naturam, sed tantum secundum quid, & lato modo, ut esset homo, seu ut uniretur humanitati.

471. Assertio 2. Verbum, seu Filius Dei non potest propriè, & strictè dici prædestinatus, ut esset, & fieret homo. Ita *P. Vafq. P. Hurt. P. Perez cit.* Probatur, quia ut posset sic dici prædestinatus debbat ad id ordinari ut ad aliquam gratiam, & beneficium sibi faciendum; sed respectu Verbi, & Filii Dei non erat gratia, neque beneficium, quod fieret homo; imò maxima exinanitio, ut patet ex illo ad Philip. 2. 7. ibi: *Exinanivit semet ipsum formam servi accipiens*; ergo &c.

472. Dices 1. Quod prædestinatio, ut talis sit propriè, & rigorosè, debeat esse ad aliquid, quod sit donum, beneficium, & gratia, sine fundamento asseritur; ergo &c. Respondeo negando antecedens; constat enim: Primò ex definitione prædestinationis, quam tradit D. August. *Est preparatio beneficiorum Dei*, &c. de qua jam supra: Secundò, quia hæc est communis acceptio; juxta quam supra diximus, prædestinationem in proprio sensu esse ad dona, quæ viribus naturæ acquiri non possunt.

473. Dices 2. Filius Dei futurus non esset homo ex natura; ergo ex gratia, seu ex unione gratuita; consequenterque potest dici ad id prædestinatus. Respondeo negando consequentiam quoad utramque partem; neque enim ad rigorosam prædestinationem satis est, quod terminus, ad quem quis destinatur, sit datus à Deo utcumque gratis, & sine debito naturæ, sed ulterius opus est, quod sit gratia, & beneficium respectu ipsius, qui ad illum prædestinatur, qualis non est illa unio respectu Verbi, & Filii Dei: sic etiam è contra quando aliquis dicitur destinatus ad aliquid ex iustitia, sic dicitur, non ex quacunque iustitia, sed ex iustitia propria, & sibi debita.

474. Dices 3. Ut Verbum dicatur propriè prædestinatum satis est, quod humanitati, aut huic homini fieret gratia, licet non ita fieret ipsi Verbo, siquidem ex illo per denominationem extrinsecam resultabit in ipsum Verbum; ergo &c. Respondeo negando antecedens; debet enim gratia fieri ipsi prædestinato, qui ad illam prædestinatur.

475. Instabis: Ut Verbum dicatur propriè factum caro, opus non fuit, quod in illo fieret mutatio aliqua, sed satis fuit, quod hæc fieret in humanitate recipiente unionem, & ex illa resultaret talis denominatio in Verbum; ergo similiter. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est,

quia quando Verbum factum fuit caro, licet tota mutatio facta fuerit ex parte solius humanitatis recipientis unionem; ipsum tamen Verbum fuit realiter unitum, cum etiam terminaverit unionem, (sive intrinsecè, sive extrinsecè, prout alibi diximus,) & fuit cum humanitate conjunctum: at verò ipsa unio, prout est gratia à Deo facta, non fuit terminata ad ipsum Verbum, sed tota, prout est gratia, mansit in sola humanitate, cum respectu Verbi potius sit exinanitio, quam gratia, ut diximus.

Difficultas 3. Utrum Christus Dominus possit dici simpliciter, & absolute prædestinatus? Assertivè. Ita D. Thom. 3. p. q. 24. art. 1. D. Bonav. in 3. dist. 7. art. 2. q. 1. D. Aug. lib. de prædest. sanctor. cap. 15. & lib. de bono persever. cap. ult. Alens. 3. p. q. 3. P. Soar. de Incarn. d. 50. sect. 1. P. Vafq. de Incarn. d. 91. cap. 1. num. 1. & alii. Probatur primò ex illo Actor 2. ibi: *Certissime sciat omnis domus Israël, quia & Dominum eum, & Christum fecit Deus.* Et ad Hebr. 3. *Considerate Apostolum, & Pontificem confessionis nostræ JESUM, qui fidelis est ei, qui secit illum.* Et 1. Cor. 2. 7. *Loquimur Dei Sapientiam in mysterio, quæ abscondita est, quam prædestinavit Deus ante secula.* Ubi sermo est de Sapientia incarnata, de qua etiam D. Petrus 1. Petr. 1. 20. *Redempti estis pretioso sanguine quasi Agni immaculati Christi, & incontaminati: præcogniti quidem ante mundi constitutionem, manifestati autem novissimis temporibus.* Et Concil. Tolet. tr. ubi de Christo: *Per hoc, inquit, quod de MARIA Virgine natus est, & prædestinatus esse credendus est; ergo &c.*

Probatur secundò rationibus: Prima, quia quod est ab æterno præordinatum à Deo, ut per gratiam fiat in tempore, verè dicitur prædestinatum; sed ita præordinatus fuit Christus Dominus media unione hypostatica; siquidem ita factus fuit in tempore, ut patet ex Scripturæ locis proximè citatis, & ex illo Joan. 1. *Verbum caro factum est*; nihil autem potest fieri in tempore, quod ab æterno non fuerit à Deo prædestinatum; alioqui aliquid Deus vellet de novo, quod antea non voluerit; ergo verè dicitur prædestinatus.

Secunda, quia Christus significat quid subsistens in duabus naturis divinâ, & humanâ; sed hoc, ut subsistat in duabus naturis, prædestinatum est ab æterno; ergo etiam Christus potest dici simpliciter ab æterno prædestinatus. Tertia, quia Christus simpliciter dicitur glorificatus, exaltatus, &c. ergo etiam sic dicitur prædestinatus, cum hæc omnia dicantur de Christo ratione naturæ assumptæ.

Oppones 1. Subsistere media unione hypostatica in duabus naturis pertinet ad constitutionem Christi Domini; sed quæ pertinent ad constitutionem rei, non cadunt sub ejus prædestinationem; neque enim homo dicitur prædestinatus, ut sit animal rationale; ergo &c. Resp. minorem esse veram, si constitutio sit merè naturalis, qualiter animal rationale constituunt hominem; non ita verò si sit supernaturalis, & miraculosa, qualis est constitutio illius compositi, ideoque verè dicitur prædestinatum.

Oppones 2. Prædestinatio simpliciter, & absolute, prout sumitur à Theologis, est sola ordinatio efficax ad gloriam, ita ut idem sit dicere: *Petrus est prædestinatus*; atque dicere: *Petrus est ordinatus ad gloriam*; ergo ut Christus Dominus dicatur absolute prædestinatus, non sufficit ejus ordinatio ad existentiam; alioqui cum omnes homines fiat ordinati ad existendum, omnes dicerentur prædestinati. Resp. negando consequentiam, & ejus proba-

probationem: nam cum esse Christi Domini, & ejus existentia extra causas ratione Unionis Hypostaticæ secum deferant connaturaliter possessionem gloriæ, idem fuit in eo ordinari ad habendum esse, & existentiam, atque ordinari, saltem mediata ad possessionem gloriæ, cum utrumque pertineat ad ordinem supernaturalem: at verò cum id non habeant ceteræ categoriarum hominum existentia, ideo ordinati ad existentiam, nequeunt absolute dici prædestinati; siquidem illa ordinatio sit à Deo per providentiam naturalem; imò & si per supernaturalem, est tantum generaliter, & inefficaciter, quatenus prout sic etiam ordinantur ad gloriam, ut supra diximus.

481. **Oppones 3.** Prædestinatio semper est ad aliquod donum supernaturale, ut diximus; sed existentia non est donum supernaturale, & indebitum rei, cujus est existentia; siquidem non distinguitur ab ejus essentia; nihil autem est connaturalius, & magis debitum rei, quam ejus esse, & essentia; ergo &c. Respondeo ad minorem, aliquando posse existentiam esse donum supernaturale, & indebitum rei, cujus est existentia, quando scilicet tale est respectu alicujus partis illius, & talis est existentia illius compositi ineffabilis respectu humanitatis, quam includit.

482. **Instabis:** Quando prædicatum non convenit subiecto secundum se totum, non potest de eo absolute, & simpliciter affirmari; alioqui possemus absolute, & simpliciter albedinem affirmare de Æthiope, cui convenit secundum solos dentes; sed prædicatum prædestinatus non convenit Christo Domino secundum se totum; solum enim ei convenit secundum humanitatem; ergo non potest de illo absolute, & simpliciter affirmari. Respondeo majorem esse veram, quando prædicatum aptum est convenire toti subiecto, ut apta est albedo convenire toti Æthiopi; aliter verò si prædicatum sit de genere eorum, quæ apta non sunt convenire subiecto secundum se totum, & hujus generis est respectu Christi Domini hoc prædicatum prædestinatus; non enim potest ei convenire, nisi secundum solam humanitatem, ideoque bene potest de eo simpliciter, & absolute affirmari.

483. **Oppones 4.** non potest dici de Verbo, fuisse prædestinatum ad existendum; ergo neque de Christo Domino; siquidem quæ non possunt dici de Verbo Divino, non possunt etiam dici de Christo Domino. Respondeo negando consequentiam, ad cujus probationem dicimus, non posse affirmari de Christo Domino, quæ non possunt affirmari de Verbo, si sumatur Christus quatenus Deus; aliter si sumatur quatenus homo; sicque bene potest de illo absolute, & simpliciter affirmari illud prædicatum ratione solius humanitatis.

484. **Oppones 5.** Terminus prædestinationis non solum debet esse in ordine supernaturali, sed esse ulterius donum, & beneficium gratuitum prædestinati, ut diximus; sed dici non potest, Deum per Providentiam æternam præparasse Christo Domino aliqua beneficia gratuita, & ei indebita; ergo non potest dici prædestinatus. Respondeo ad minorem, non posse dici, Deum sic præparasse beneficium indebitum Christo Domino respectu utriusque naturæ, posse tamen respectu solius humanitatis. Patet, quia Christus Dominus potuit, & debuit Patri gratias agere pro acceptis donis: imò de facto eas egit, ut passim constat ab Scriptura; gratiæ autem non aguntur, nisi propter dona gratuita, & indebita; ergo talia illa erant

Tom. I.

Christo Domino ut homini; sicque id ipsum sufficit, ut dicatur simpliciter, & absolute prædestinatus.

S E C T I O XXIII.

Quid dicendum de Christo Domino sub his nominibus Christus,

& hic Homo, ostendo Christo Domino?

DIFFICULTAS I. Utrum Christus Dominus sub hoc nomine Christus possit simpliciter, & absolute dici prædestinatus, ut esset Filius Dei naturalis? Negative. Ita cum D. Thom. P. Soar.

de Incarnat. d. 50. sect. 2. §. Tertio sequitur. P. Vasq. de Incarnat. d. 91. cap. 2. num. 13. P. Lugo de Incarnat. d. 32. sect. 2. num. 22. P. Hur. d. 84. §. 4. & alii. Probat, quia prædestinatio in proprio sensu ordinatur ad terminum distinctum à re prædestinata, quin in illa præsupponatur, imò ei adveniat ex dono, & gratia Dei; sed non ita ordinatur Christus Dominus in hac propositione: *Christus est prædestinatus, ut esset Filius Dei naturalis*; siquidem cum Christus Dominus dicat de formali compositum ex duabus naturis in unâ & eadem personâ, dicit de formali subsistentiam, seu Filiationem divinam, sicque neque ipsa Filiatio est omnino distincta à Christo Domino; neque Christus Dominus ad illam, imò illa in eo præsupponitur; neque ei advenit ex gratia Dei; ergo non potest simpliciter, & absolute dici prædestinatus, ut esset Filius Dei naturalis.

Confirmatur primò, ex eo, quod homo formaliter includat animam & subsistentiam: & humanitas sit idem cum se ipsa; neque homo potest dici prædestinatus, ut habeat animam rationalem, aut propriam subsistentiam; neque humanitas, ut sit humanitas; sed etiam Christus Dominus includit formaliter Filiationem divinam, & est idem cum illa, quatenus Deus est; ergo non potest dici ad illam simpliciter, & absolute propriè prædestinatus. Secundò, quia prædestinatus ad aliquem terminum debet esse prior illo; siquidem ad illum præordinatur; sed Christus Dominus non est prior Filiatione divinâ; siquidem per illam constituitur, constitutum autem non est prius suo constituyente; alioquin prius esset totum suis partibus; ergo non potest dici ad illam prædestinatus. Unde si aliquando concessimus Christum Dominum fuisse prædestinatum ad Filiationem Dei, intelligendum est de prædestinatione lato modo, & alterius ordinis, ut ibi insinuavimus, quod idem dicendum de ejus prædestinatione ad gratiam, & ad gloriam, de quo infra.

Argues 1. Christus Dominus fuit propriè prædestinatus ad esse, sive ad existentiam, ut diximus; ergo etiam ad tale esse, nempe Filii Dei. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est: Primò, quia existentia non erat necessaria Christo Domino; siquidem poterat non existere: at verò Filiatio Divina erat ei necessaria, & debita, quia sine illa non dabatur Christus. Secundò, quia Christus in esse essentia præintelligebatur ad ejus existentiam, & ad illam ordinabatur: at verò non ita præintelligebatur, neque ordinabatur ad Filiationem Dei; siquidem ex illa constituebatur,

Gg2

Argues